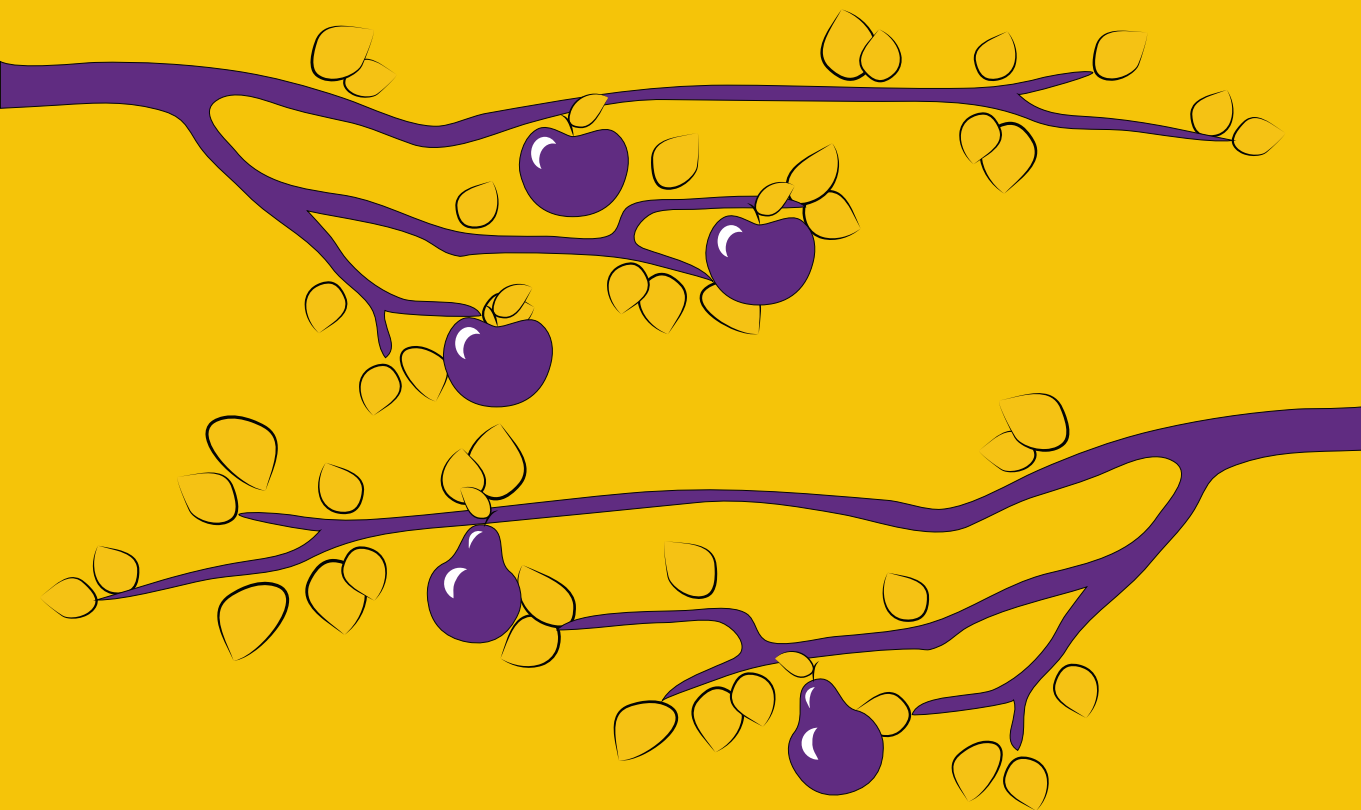

SCOOPY-DOO!

Șervețele

perete

maxim

cadouri

lalele

aduc

ZÎMBETE FRUMOASE

bine

Nutriție

poți câștiga o consolă

Promisiuni

le

ARTIȘTII

lor

SEMNATURĂ

Maria

MONSTER

Cuprins

4	ADINA ROSETTI
9	ALEXIA USCATU
14-15	MAYA CREȚU
20-25	ELENA MERARU

ILINCA DRĂGOI	5-7
ILINCA BÎRSAN	11-12
CLARA SAVA	18
IOANA POPESCU	27-29

Scrisoare către 7 fete cucuiete

(Și cu Clara mea, ocazional, 8!)

Iată că am ajuns la finalul celor 6 săptămâni în care ne-am jucat împreună și în care am învățat multe, eu de la voi. Câteva chestii esențiale:

1. când spunem măr, primul lucru la care ne gândim este un aifon
2. lady Gaga ne salvează din orice situație
3. de la rațe care mănâncă broccoli la ambulanțe de extraterestri se poate ajunge în numai două minute
4. unicornii pasionați de fitness se hrănesc cu morcovi și doar rareori cu sclipici

Am aflat și ce se-ntâmplă atunci când cineva de la Poliția Română a Facebook-ului îl ia la întrebări pe fotografii oficial al formației Robin and the Backstabbers sau când o specialistă în problemele mentale ale hamsterilor se întâlnește cu reporterița celebrei emisiuni „Bomboane dulci cu miere”. Rezultatele sunt spectaculoase și foarte, foarte amuzante.

Acum să trecem la lucruri serioase (pentru că așa le place părinților...) și să ne amintim că am stat de vorbă despre povești și ficțiune, despre ce înseamnă să ții un jurnal și cum se poate transforma asta în literatură, despre cum se ia un interviu (chiar și unui personaj fictiv), cum se jucau suprarealiștii de-a poezia (aici ne-am distrat de minune cu lipici și cuvinte decupate care s-au potrivit, ca prin magie), despre cum se spune o poveste în imagini, atunci când vrem să o transpunem în film sau, de ce nu, într-un joc video.

Când eram mică și compuneam povestioare în caiete colorate, vara, în vacanțele petrecute la bunici, tare mi-ar fi plăcut să existe un Motanov trăznit care să mă ia de mână și să mă poarte prin lumea poveștilor, așa că m-am bucurat tare mult că am putut să fiu în rolul ăsta pentru niște puștoaice super-talentate!

Sper că ați rămas cu amintiri frumoase și mai sper să va placă să citiți în continuare și să vă păstrați inventivitatea, curiozitatea și pofta de joacă cu cuvintele!

Cu drag,

Adina

Doamna Cincisprezece

ILINCA DRĂGOI

Bună! Eu sunt Abby și asta este povestea mea. Imaginați-vă doar cum ar fi dacă toți oamenii din țara voastră ar rămâne la vârsta de 14 ani. Cam așa trăiesc eu. Sunt o fată de 14 ani care trebuia să aibă 20 și trăiesc singură într-un apartament de două camere din centrul orașului.

Știu, e ciudat cum rămânem toți la vârsta asta de 14 ani. Toate astea se întâmplă de când Doamna Cincisprezece nu a mai vrut să lucreze cu țara noastră, argumentându-și demisia așa: „Nu vreau să mai lucrez cu această țară. Toți cred că la 15 ani este cea mai mare schimbare, dar nu este adevărat, schimbarea este în timp... Așa că puteți să rămâneți la vârstă de 14 ani, pe veci!”, și a plecat din țara noastră.

Doamna Cincisprezece este o femeie înaltă, ce pare de 15 ani, dar are 153 de ani. Față ei albă și rotundă se potrivește cu părul negru și lung, ochii ei sunt de culoare violetă, mereu se îmbracă în costum negru sau roșu, pentru a ascunde petele care îi apar din cauza vârstei, dar știm cu toții că ea își face zilnic un tratament pentru a nu-i cădea pielea.

Sunt și părți bune, în faptul că această „domnișoară” nu vrea să mai facă afaceri cu țara noastră. Partea proastă este că mulți oameni trec granița pentru a se dezvolta și fizic, nu doar psihic. Nu înțeleg de ce ar vrea să se vadă pe fața lor și pe corpul lor cât de bătrâni sau cât de tineri sunt. Pe lângă asta, nu prea știi câți ani au ceilalți din jur, exceptând copiii până în 13 ani. Partea plină a paharului este că rămân la fel de frumoși ca la 14 ani. Nu trebuie să ne facem griji noi, fetele, că ne apar riduri sau cute, că ne albește părul sau altceva. Rămânem în floarea vârstei.

Dar ce s-ar întâmpla dacă s-ar întoarce doamna Cincisprezece? Toți cei de 30 de ani și mai bătrâni ar fi așa supărați și nervoși. Am început să chicotesc. De acum, misiunea mea este: „Doamna Cincisprezece trebuie să facă afaceri din nou cu țara noastră”.

Mi-am luat cel mai elegant costum pe care l-am găsit în dulap, m-am aranjat și am plecat. Însă era o problemă: biroul doamnei Cincisprezece era în Franța.

Mă uit pe site-ul Air Blue. Singurul zbor spre Europa e în Spania. La ora 6, asta înseamnă peste 2 ore, mai exact 2 ore și 14 minute. Fără să îmi fac un bagaj, mă urc în cel mai apropiat taxi și plec spre aeroport. Plătesc taximetristul și fug cât de repede pot pentru a-mi cumpăra un bilet.

– Bună ziua!

– Bună ziua! Cu ce vă pot ajuta?

– Păi, un bilet spre Spania!

Mă studiază, apoi scrie ceva la calculator. Îmi dă biletul, se uită urât la mine și plec. Nici nu o mai salut pe acea puștoaică de 14 ani. Intru în avion, mă așez pe un scaun la geam. Încerc să dorm cât mai pot, presimțind că cele 9 ore de zbor nu vor trece chiar așa ușor. Totul e negru, se aud doar niște voci de femei din spatele avionului: „Ce prostănaci! Cât timp ei dorm, noi putem să le furăm și banii și telefoanele!”, apoi râsete.

„Aaa... da? Atunci să văd cum faceți când vă prinde cineva asupra faptului”, îmi zic în gând, având un zâmbet diabolic pe buze. Îmi iau telefonul și pornesc camera video, lăsându-l pe măsută și prefăcându-mă că dorm. Fetele se uită la noi, cei adormiți, și încep să se plimbe printre scaune. Încep cu cel din dreapta mea, de la care fură cât pot, dar au o mare surpriză: un telefon le filmează din spate.

– Zâmbiți frumos! le zic eu, ironică.

Încep să mă roage, ba chiar să mă implore să nu le fac nimic și să nu anunț poliția.

– Nu o să spun nimic poliției. Voi ați făcut-o deja.

– Ce?

– Agent 0136, F.B.I.

(Cred că la început am uitat să menționez un lucru: de un an sunt agent F.B.I. și mă simt mândră de asta.)

Când ajung în Spania, primul lucru pe care îl fac e să le predau pe cele două hoațe. Regele Spaniei chiar m-a răsplătit. O săptămână în Barcelona nu sună rău. Următorul zbor spre Franța e peste 50 de minute. Mă grăbesc și aici să cumpăr bilet. În sfârșit, o oră până în Franța, cred că nu mai contează dacă dorm sau nu. Ajung în Paris. Fără să știu prea multă franceză, mă descurc cum pot.

Biroul doamnei Cincisprezece era în vârful turnului Eiffel. Mă așez la coadă. Soarele bate cu putere, sudoarea mi se prelinge pe față. Picături mici se văd de sub pălăria mare și neagră. După o oră de stat în soare, ajung la baza turnului. Urc până în vârf. La intrarea în biroul doamnei Cincisprezece erau doi tipi înalți cu mușchi, ziceai că sunt gorile.

– Bună ziua! Am venit să vorbesc cu doamna Cincisprezece!, le spun eu cu o voce de femeie matură, interesată să facă afaceri cu ea.

Gorile dau din cap și mă lasă să intru. Doamna Cincisprezece era îmbrăcată într-o rochie lungă neagră peste care purta un sacou. Stătea picior peste picior la biroul ei lung de 3 metri. Alte două matahale stăteau de o parte și de alta a biroului.

– Bună ziua!, zic eu.

– Bonjour! Pourquoi un enfant de 14 ans dans mon bureau?, întreabă ea pe una dintre matahale.

– Aș vrea să vă propun o afacere.

Timp de 3 ore am vorbit încontinuu.

– Au revoir!, zic eu la sfârșit, luându-mi geanta „pentru afaceri”.

– Au revoir!, îmi zice doamna Cincisprezece, cu un zâmbet pe față.

Mă întorc înapoi acasă și, obosită, mă arunc în pat. A două zi, de dimineață, mă trezesc. Abia îmi puteam ține ochii deschiși. Îmi fac cafeaua, mă duc la baie pentru a mă spăla pe dinți și pe față. Când mă uit în oglindă, o femeie de 20 de ani se uită la mine și îmi imită mișcările. Imediat am știut că doamna Cincisprezece a venit înapoi!

Mă îmbrac elegant și ies pe stradă, mândră de parcă toți ar fi știut ce am făcut eu. Mă duc la lucru, dar pe drum primesc un telefon de la o persoană necunoscută.

– Bună ziua! Aș vrea să veniți până la cafeneaua „Bonbon sucré avec du miel”!

Grăbită să văd despre ce era vorba, merg spre cafenea. Acolo era doar doamna Cincisprezece cu cei doi maimuțoi și regele cu matahalele lui.

– Doamna Cincisprezece mi-a spus ce ai făcut pentru noi și voiam să îți mulțumesc.

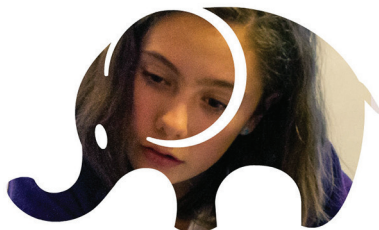
– Nu aveți pentru ce!

Peste puțin timp, am dat mâna cu președintele în fața tuturor. Poza mea a apărut în ziar. Chiar nu îmi stă rău în alb-negru, iar noului meu cățel chiar cred că i-ar plăcea în Barcelona!

Destin

ALEXIA USCATU

Scrie, imaginează, desenează, zâmbește, corectează. Nu reușește de la început. Din nou scrie, iar șterge, scrie, termină. Trimite. Totul e pregătit. Viața copilei este înfăptuită. Va fi o vestită cântăreață.

Dar micuța scriitoare nu a terminat... În curând, se va naște un băiat. Destinul e un lucru greu de conceput, așa că trebuie să se gândească... Ssst!!!

Destinele sunt înghesuite în sticle străvezii, cu o etichetă pe care sunt gravate multicolor numele micuților îngeri. Pentru a ajunge la copii, destinele trec printr-o sumedenie de verificări, pentru a nu fi omise momentele esențiale ale vieții. Ele ajung într-o cutie imensă, foarte elastică și roșie, unde elfii protectori adaugă în fiecare recipient câte un fluier micuț. Deseori, fiii și fiicele lui Adam și ale Evei sunt nemulțumiți de viețile lor, uneori prea dure, sau nepotrivite personalității lor, așa că suflă ușor în obiectele aurite și spulberă toate spiritele negative, adăugând sclipici vieții.

Zănuța nu a avut parte de o viață dulce, sau de cineva care să-i fi croit atent destinul. Regele Soare s-a îngrijit mii de ani de viețile oamenilor, însă, într-o zi ploioasă, s-a înnegrit de furie și s-a întors înapoi pe cer, pentru totdeauna. Sora sa, Luna, a fost nevoită să găsească o alternativă potrivită. S-a coborât pe pământ sub forma unei școlărițe și a vorbit cu câțiva copii, dornici de treburi serioase. A cunoscut o fată timidă, cu imaginație bogată, hotărâtă să facă oamenii fericiți. Au urcat împreună vesele, ținându-se de mână, câteva scări spre o ușă albastră, poarta spre tărâmul destinelor. Totul era diferit acolo: biroul era înlocuit de o cadă, iar email-urile se trimiteau prin sticlute străvezii. Uluită și fermecată de înfățișarea total diferită a lumii în care trăia, fata și-a luat treaba în serios și a rămas directoarea biroului de creație a destinelor.

Povestire în 6 cuvinte

Nu există un drum către Nicăieri.

Tărâmul de dincolo de lună

ILINCA BÎRSAN

Stând pe patul moale și comod al orfelinatului, Ellie se rupse din lumea poveștilor, ridicând privirea din cartea „Tărâmul de dincolo de lună” și se uită pe fereastra de cristal. Afară ploua, tuna și fulgera cu putere. „Oare chiar există tărâmul de dincolo de lună?”, se gândi fata, suspinând, și se cufundă înapoi în lectura ei prețioasă.

Mai pe după-amiază, în timp ce ceilalți copii se jucau pe covorul roșu de lângă șemineu, Ellie se dădu jos din pat, se încălță cu cizmele ei negre cu toc mic și își puse paltonul bleumarin. Ieși în coridorul principal de la etaj. Coborî cu grijă scările de piatră, fără să facă zgomot, până ajunse în bucătărie, unde două doamne grăsuțe cu șorțuri și bonete spălau vasele murdare ascultând știrile de la radio.

– Mă duc să returnez cartea și mă întorc.

– Bine, dar să nu stai mult, te rog, îi spuse una dintre bucătărese.

– Nu stau mult, promit!

Ellie ieși pe ușa mare de lemn, traversă strada și intră într-o mare bibliotecă. În fața ei se afla o masă mare, la care stătea o doamnă în vârstă citind ziarul.

– Mă scuzați, am venit să returnez cartea.

– Doamne, deja ai terminat-o?, spuse doamna, ridicându-se de pe scaun, luând cartea și punând-o înapoi pe raftul din spatele ei.

Ellie începu să se uite printre rafturile vechi de lemn, răsfoind și tot răsfoind cărțile magice. Dintr-odată, simți cum calcă pe ceva. Ridică piciorul și văzu o cheie argintie, cu o lună sculptată pe ea. Fascinată de obiectul găsit, fata îl băgă în buzunar și plecă.

În noaptea aceea, Ellie nu putu să adoarmă; se gândea la noul tablou care fusese adus la orfelinat. Tabloul reprezenta o lună plină, după care se vedea o umbră, o umbră în formă de stânci plutitoare.

Fata așteptă până toată lumea adormi, apoi se dădu jos din pat, luând cu ea cheia de pe noptieră. Înainte de a pleca spre coridor, văzu pe fereastră luna plină strălucind pe cerul înstelat. Dincolo de ea, se vedea ceva ca o umbră.

Deschise ușa încet, intră pe coridor și alergă până la tablou. Îl studie cu privirea și observă culoarea ramei: era exact la fel ca a cheii!

O rază lumină coridorul, era raza lunii care venea prin fereastră. Lumina atinse rama tabloului, formând o mică semilună, identică cu cea a cheii. Ellie nu mai pierdu timpul și potrivi cheia în formă, prinse curaj și o roti încet, apucă apoi tabloul de ramă și îl trase. În spatele lui se afla o cămăruță destul de neîncăpătoare, în care intră, curioasă. Înaintă din ce în ce mai mult, până când, deodată, căzu.

Când deschise ochii, se afla pe un nor. Se ridică uimită și se uită în jur: stânci plutitoare, lebede care zburau prin văzduh, un peisaj de nedescris.

Deodată, auzi o voce care o striga. Se întoarse repede și văzu o femeie splendidă, cu aripi de fluture, venind spre ea. Era mama ei, mai frumoasă ca oricând!

Ellie o recunoscu imediat și îi sări în brațe.

– Bun venit acasă!, îi spuse mama ei îmbrățișând-o, plină de iubire.

Clanul Scufițelor

MAYA CREȚU

Totul începe cu o zi frumoasă de primăvară, dar aparențele înșală! Să începem cu începutul: o fetiță numită Scufița Roșie se juca Flappy Bird împreună cu prietenele ei, Scufița Roșiatică, Scufi Roșica, Scufățica Roșcățica și Scufățela Roșcățela. Ele erau niște fete-scufițe aventuroase și puțin cam băiețoase. Și, pentru că le plăceau numai lucrurile imposibile (doar jucau Flappy Bird), s-au hotărât să-și facă un clan: Clanul Secret al Scufițelor, prescurtat CSS.

Într-o zi, Mr. Roșcățel le dădu o misiune: să ia din pădurea „Nu este nicio comoară aici” coșul de aur al bunicii. Scufițele au luat avionul personal și au mers în acea pădure. Acolo, au căutat coșul peste tot. Degeaba. Nu l-au găsit. S-au uitat ele pe harta pădurilor și au discutat pe îndelete, ca agenții FBI, enumerând pădurile din zonă:

- „Pădurea Codrul Verde”, „Pădurea Iarbă Fragedă”, „Pădurea aici este comoara”.
- Stop! Asta e! „Aici este comoara”. Sigur acolo este, a spus Scufățica Roșcățica.
- Nu, nu. Se cheamă așa doar că să mergem degeaba să o căutăm acolo. Sigur nu este acolo.

Este o capcană, a răspuns Scufița Roșiatică.

- Hai să încercăm în „Codrul Verde”, a propus Scufățela Roșcățela.
- Bine, să mergem.

CSS pleacă spre pădure. Au căutat peste tot și nu au găsit nimic. Nici măcar pădurea. Pur și simplu, nu o puteau găsi. S-au ales cu înțepături de albine, după care au hotărât să meargă în următoarea pădure: „Iarbă Fragedă”. Au căutat și acolo peste tot și nimeni... stai, stai. Este un coș. Chiar acolo sub nasul lor. S-au îndreptat spre comoară, sau cel puțin așa credeau ele. Era însă un coș plin cu ghinde. Nici urmă de comoară.

- Of, nu avem ce să facem, trebuie să mergem și în pădurea „Aici este comoara”.
- Așa e. Hai repede la drum, au spus toate în cor.

Fetițele urcă în avionul personal și pe drum mai jucă puțin Flappy Bird. Deodată, se auzi o bubuitură.

- Aaaaa! Ce s-a întâmplat?, întrebă uimită Scufățela Roșcățela.

– Se pare că un motor a cedat, a răspuns pilotul. Trebuie să săriți din avion dacă vreți să ajungeți în pădure.

– O, vai! Fetelor, trebuie să încercăm ce ne stă în puteri și chiar mai mult de atât. Facem orice ca să luăm coșul de aur, a spus curajoasă Scufița Roșie și originală.

– De acord, strigară toate fetele.

Acestea fiind spuse, și-au luat inima în dinți și și-au pus parașutele. Unu, doi, trei, șiiii!

Am glumit! Nu au sărit atât de devreme. Întâi au deschis ușa, au tras aer în piept, și-au luat avânt și... au sărit de-adevăratelea.

– Aaaaaaa, zburăm. Ce tareee!

– Șiiiiuiuuu! La trei ne deschidem parașutele! Un, doi, trei și poc.

Au deschis parașutele. Într-adevăr, pluteau. S-au uitat în jos. Totul era atât de frumos, brazii cei înalți parcă le spuneau: „aveți grijă, fetelor”. Ia stai! De ce le-ar spune asta?! Doar totul era minunat.

– Fetelor? Vedeți ce văd și eu? Acela este un lup?, a întrebat Scufița Roșcățica.

– Nu, nu are cum să fie un l..., vaaaaai, este chiar un lup!

– Lup! Lup! Lup! Ajutor!, strigau toate cât puteau de tare.

Se zbăteau și se agitau cât puteau de tare. Nu știu de ce se gândeau că țipătul le-ar ajuta.

– Ahaaa, ia te uită pe cine avem aici!, spuse lupul.

– Nu, lupule. Ți se pare. Pleacă de aici.

– Nici gând. Trebuie oricum să iau prânzul.

Fetele se zbăteau din ce în ce mai tare, fără să își dea seama că acest lucru le apropia mai repede de pământ, dar și de lup.

– Ce ne facem? Mi-e frică, a spus Scufi Roșica.

– Și mie, au răspuns fetele la unison.

– Am o idee. Aproape am ajuns pe pământ. Când aterizăm de tot, îl batem pe lupul cel rău. (v-am spus de la început că erau mai băiețoase). Sau cel puțin vom încerca, a propus Scufița Roșie.

– Da, da, de acord.

În timp ce vorbeau, au aterizat și au ajuns lângă lup. S-au apropiat de el, în timp ce analizau împrejurimile în căutarea comorii. Pentru că nu uitaseră de ce au ajuns acolo. Au și uitat de lup.

Dar comoara nu se afla nici în acea pădure, așa că au continuat căutările în următoarea pădure.

CLARA SAVA

Joc

Printre filele nedesluite ale frumuseții,
Adresele poveștii își lasă amprenta asupra firii
Secretul excesului este dezvăluit de misteriosul rol
al undelor speranței și ale exuberanței.

Poveste

Un jucăuș capitol
sfidează regulile naturii,
Inspirația și codul cărților
dezvăluie secretul jocurilor.
Ți-e dor de inexistentul moment
ce semnifică nădejdea
formulei împotriva portretului.

Povestire în 6 cuvinte

Și atunci, infinitul a devenit finit.

Să atingi soarele la apus

ELENA MERARU

M-am frecat la ochi, buimacă, și am privit spre el, dar chipul nu-i părea la fel de clar ca în celalalte dimineți, ceva se schimbase peste noapte. Dar, ca să aveți o idee despre ce reprezintă această schimbare, trebuie să cunoașteți situația inițială, deci este necesar să mă prezint. Pardon, să NE prezint:

Numele meu este Jamie Pierre. După cum probabil ați presupus deja, părinții mei sunt francezi, eu însă m-am născut aici, în California. Nu prea țin legătura cu familia, sau ce a mai rămas din ea. Ai mei au divorțat când eu eram în gimnaziu, un an mai târziu mama a suferit un infarct și eu am rămas cu tata, însă abia dacă schimbăm două vorbe acum. Îi mai trimit cărți poștale cu surferi și plaje însoțite de sărbători, ca să păstrez o relație amicală, dar mai mult nu simt nevoia. De mică am fost introvertită, eram fetița aceea arătată cu degetul pentru că se dă singură în leagăn sau răsfoiește reviste cu benzi desenate în pauze, într-un colț retras al clasei. Singurul loc în care mă simțeam bine să citesc era toaleta școlii, unde nu mă vedea și nu mă putea judeca nimeni. Dar n-am să stau acum să-i plâng de milă versiunii mele de 14 ani, era o naivă, oricum. Dacă i-aș putea da niște sfaturi acum, aș face-o... și cine știe cum mi s-ar schimba prezentul.

După ce am terminat liceul, am venit aici, în California, unde mi-am luat un bine-meritat an de pauză. Dar un an au devenit doi, doi au devenit trei și uite-mă acum, adult fără facultate, fără diplomă. Vă gândiți probabil că sunt vreo boschetară muritoare de foame cu două mâini stângi. Ei bine, chiar asta sunt. Nu, glumesc. Am fost mereu o fire libertină, lucru care m-a împiedicat să mă înham din nou la lungile ore de învățat și la programul universitar. Norocul meu e că sunt descurcăreță și isteată, dacă îmi permiteți, și am știut ce să fac ca să nu mor de foame. De când eram mică, mama mă împingea spre pictură. Desigur, ea se referea la pictat pe sticlă sau pe pânză, eu însă am fost chemată - ca să zic așa - de pictura pe asfalt. Știți artiștii stradali? Cei care cu o cutie de cretă colorată îți pictează cele mai întunecate cotloane ale minții, în mijlocul parcului, în văzul tuturor. Asta fac eu cam toată ziua. Și, când mai am nevoie de alți bani, plimb câini - e

America, poți să câștigi bani buni din orice. Pe scurt, duc o viață liberă; desigur, câteodată mă îngrijorez pentru ziua de mâine și alte de-astea, mai duc lupte interioare, dar în mare parte sunt o fire liberă și lipsită de griji. Sunt o tânără independentă, sau cel puțin așa am fost până să-l întâlnesc. Bărbatul care stă acum întins lângă mine în pat, cu un picior atârându-i pe podea și cu barbă nerasă de aproape două săptămâni este logodnicul meu, Marco.

Mă uit la trăsăturile lui adormite cu mare drag și cu greu mă stăpânesc să nu-mi trec mâna prin părul său brunet și să nu-i mângâi spatele musculos. Mă concentrez pe aspectul fizic, pentru că asta contează mai mult în vremurile noastre, ceea ce e trist. L-am cunoscut pe Marco în urmă cu 8 luni. Știu la ce va gândiți „wow, 8 luni și deja logodiți, săracă fată trebuie să fie urâtă sau însărcinată”. Adevărul e că m-am cam lăsat purtată de val când am acceptat cererea în căsătorie, dar m-am gândit că asta e momentul pentru mariajul cel mai nepotrivit, că asta e momentul pentru greșeli, că asta e șansa mea să fac rost de niște povești-trăznet pentru copiii mei. Așadar, pe Marco l-am întâlnit acum aproape un an, când critica unul dintre desenele mele de pe o bordură, neștiind cine este artistul.

Marco se apropie de mine și, încercând să se bage în seamă, îmi spuse că autorului îi lipsește creativitatea și privește realitatea dintr-o perspectivă greșită, infantilă. Am chicotit jucăuș, dându-i dreptate, blestemându-l în sinea mea. L-am lăsat să termine de vorbit, după care m-am dus să-mi termin desenul. Nici nu pot descrie satisfacția mea când l-am văzut roșind și plecându-și capul, încercând parcă să se piardă în mulțime. M-a invitat apoi la o cafea, în speranța că își poate repara gafa și am acceptat. Când singurii tăi bani sunt din plimbat câini și mângălit asfaltul cu cretă, accepți orice e gratis, chiar și un glonț (mă scuzați, am un umor mai sadic).

Am fost surprinsă de cât de repede m-am îndrăgostit de Marco. Un mare rol l-au jucat simțul umorului și faptul că știe să gătească, ca un italian veritabil. Relația cu el mi-a compromis talia subțirică și picioarele uscate. Era ca și cum locuiam cu o bunică din acelea obsedate să te îndoape până pocnești. Dar era ceva la el, ceva la noi, care mă făcea să mă îndrăgostesc pe zi ce trecea. Poate era felul în care mă tachina sau poveștile lui din miez de noapte care nu aveau niciun sens, minciunile lui sfruntate sau privirea lui sinceră când își mărturisea dragostea, sau poate faptul că mă învelește mereu când adorm pe canapea. Nu știu nici eu ce e/a fost aici, dar a fost suficient ca să mă țină prin preajmă, până acum...

M-am frecat la ochi și am așteptat ca senzația de schimbare să dispară. Mă uitam la Marco, încercând să regăsesc dorința de a-i fi alături, de a mă plimba la braț cu el. Dar ceva era în neregulă

în această dimineață de octombrie. Fluturii din stomacul meu încetaseră să mai bată din aripi, se așternuse liniștea în sentimentele mele. Așteptam parcă să se trezească și să mă dojenească pentru că mă gândesc măcar la asta, o parte din mine își dorea asta, iar cealaltă parte voia să-și strângă repede lucrurile și să plece în vârful degetelor până se trezește acest străin cu bustul gol. Am zăcut în bătaia soarelui după-amiezii, făcându-mi curaj să plec, sau încercând măcar să alung gândul acestei schimbări subite. Fir-ar, genele începură să îi tremure, se trezea. Inima mi se făcuse cât un purice, acum puteam doar să aștept să mă ia la rost. Bănuiam că se recunoștea în ochii mei sentimentul de nesiguranță. O lacrimă i s-a prelins pe obraz, oare plângea? Nu înțelegeam ce motiv ar avea, dar chiar asta făcea. L-am mângâiat ușor pe obraz, încercând să-i șterg lacrima, dar aceasta persista. El părea să nu-mi ia în seamă gestul de afecțiune. Trebuie că simțise ceva în neregulă. Am început să respir mai greu.

Lângă partea lui de pat, se afla o noptieră vintage, eu le alesesem în perioada mea de gusturi bătrânicioase. Pe noptieră era înrămată una dintre fotografiile lui preferate cu noi: eram pe marginea unui lac glaciatic, statuia unui lup în mărime naturală fiind așezată în spatele nostru. El era chircit pe jos, cu mâinile deasupra capului și o expresie de groază, în vreme ce eu îmi încordam așa-zișii mușchi ai brațelor la lupul din granit, cu cea mai feroce privire pe care o puteam născoci. Îmi zisese de multe ori că lupul din granit reprezintă greutatea vieții, poverile care îl fac una cu pământul, oboseala și stresul, iar apoi sunt eu, care vin și îi sar în ajutor, îl apăr. Pentru el, asta reprezenta poza. Marco își șterse repede lacrima, se uită la fotografie și chipul i se înnegri. Acum nu era doar o lacrimă, plângea de-a binelea. Să simtă schimbarea din sufletul meu? Altă explicație rațională nu găseam. Am încercat să îl alin, să îl îmbrățișez și să-i șoptesc vorbe dulci, dar părea să mă ignore, era ca și cum n-ar fi vrut să mă lase să mă apropiu de el și asta mă supăra teribil. Nici nu voia să mă privească. Poate e încă supărat pentru că am plecat fără să-i zic de la petrecerea de aseară. Dar nu e cazul să plângă, nu e un fătălău. Marco e un tip puternic, la naiba, de-asta m-am îndrăgostit de el, pentru că îmi inspiră încredere și siguranță. Ce îi provoacă atunci acum aceste lacrimi grele care se întrec pe obrajii lui și se rostogolesc pe cearșaful nostru din satin?

I-am rostit numele, dar n-am primit niciun răspuns. Deja mă îngrijoram, dacă nu chiar mă enervam. Ce vor să însemne copilăriile astea? M-am ridicat nervoasă și mi-am pus halatul de casă pe mine. N-avea cum să nu se întoarcă să-mi privească picioarele lungi, ieșind sfioase din halatul roz piersicuță. Sunt slăbiciunea lui. Dar nu făcu asta, nu scoase niciun zgomot, se uită pur și simplu în gol. Am ezitat în pragul ușii, dar până la urmă m-am dus în bucătărie să pregătesc

micul dejun. Trebuie să recunosc că, deși sunt o fire răbdătoare și calmă, de această dată Marco a reușit să mă scoată din sărite. Era ca și când aș fi un copil mic, pedepsit să-și amintească de toate greșelile pe care le-a făcut și să aleagă una dintre ele ca motiv de supărare al părinților. Dar nu aveam de gând să-l las să-mi strice buna dispoziție, e toamnă și abia aștept să merg pe dealul din afara orașului, unde simt că pot să ating soarele la apus și de unde pot vedea tot orașul din afară, ca pe ceva încă nedescoperit. Da, abia aștept. Voi ignora copilăriile lui Marco, o să-i treacă lui.

Mi-am turnat o cafea caldă în cana mea preferată și m-am dus pe balcon să fumez o țigară. În josul străzii vedeam toți oamenii grăbiți și toți șoferii furioși gata să sară la bătaie. Aproape că îmi plăcea acest peisaj, sau mă obișnuisem cu el, nu sunt încă sigură. Am fost însă întreruptă de niște sughițuri venite din sufragerie. Pesemne că Marco se trezise, într-un sfârșit. M-am dus să văd ce pune la cale, dacă supărarea lui e doar un act teatral extrem de prost sau chiar s-a întâmplat ceva. Am închis ușa balconului în urma mea și am pășit în sufragerie, unde Marco era întins pe canapea, cu ochii roșii umflați, plângând de mama focului.

„Omule, ce tot ai? Măcar spune-mi și mie ce s-a întâmplat, nu mă mai lăsa să-mi fac griji. Nu ești sănătos la cap?” Marco nu a reacționat însă în niciun fel, a continuat să plângă, ca și cum nici nu m-ar fi auzit. Nervosă și hotărâtă să nu-l las să-mi strice buna dispoziție cu jocurile lui copilărești, m-am dus în baie; aveam de gând să plec mai pe înserat, v-am zis, pe deal. Am făcut un duș lung și fierbinte și m-am înfășat într-un prosop roz. Când să intru în sufragerie, aproape goală, prosopul era singurul lucru care îmi mai oferea intimitate, îl văd pe Marco stând de vorbă cu doi oameni îmbrăcați în niște costume sobre. M-am rușinat de goliciunea mea, dar niciunul dintre ei nu părea să mă observe, deși se uitaseră în direcția mea de câteva ori. Deja nu mai înțelegeam ce se întâmplă, era o zi foarte ciudată, parcă încetasem să exist. Să fie asta schimbarea? „Nu, Jamie, asta e o prostie, încetează!”, m-am dojenit eu. Am profitat de „invizibilitatea” mea și m-am dus mai aproape de cei trei bărbați, dintre care logodnicul meu era cel mai plângăcios și mai străin pentru mine. Vorbeau despre ceva, dar vorbeau mult prea încet. M-am așezat pe canapea lângă Marco, dar acesta nici nu s-a clintit, nici nu s-a uitat în direcția mea. Atitudinea lui începea deja să mă posomorască. Dar ce am auzit în continuare m-a șocat și mai mult. Bărbații în costume sobre au deschis subiectul care aparent l-a frământat pe Marco toată ziua:

„Domnule, ne pare rău pentru pierderea dumneavoastră, dar avem nevoie să înștiințăm și părinții victimei. Nu mai putem sta așa, au trecut aproape 24 de ore de la accident!” „Mama lui Jamie e moartă, iar tatăl ei... cam la fel pentru ea. Nu... nu prea țin legătura”, spuse Marco, prin-

tre sughituri. „Nu vreau să-i mai provoc tatălui alte neplăceri, l-am enervat destul când m-am logodit cu Jamie”, adăugă el și schiță un zâmbet trist. Încercă să și râdă puțin, dar lacrimile parcă îl sufocau. „Mă tem că asta nu este alegerea dumneavoastră. Va trebui să îl înștiințăm, să știți... Până una-alta, însă, avem nevoie de mai multe detalii. Ce s-a întâmplat? Adică, am văzut locul accidentului, dar ne-ar ajuta să știm circumstanțele. V-ați certat înainte să plece? A condus în stare de ebrietate?”

Marco se uită în gol, nu băgă în seamă întrebările bărbatului în costum. „Domnule?”

„Da, mă scuzați. Păi... era la petrecerea Oliviei Bennet, cea mai bună prietenă a lui Jamie și cam singura pe care o suportă constant și pe care n-o vorbește de rău. La un moment dat, Jamie a plecat de la petrecere fără să-mi spună, a luat cheile din sacoul meu și a plecat.” Marco izbucni în plâns „Nici nu știu care au fost ultimele cuvinte pe care i le-am spus sau pe care mi le-a spus.” „V-aș ruga să vă păstrați calmul, știu că e o situație dificilă, dar mai avem nevoie să știm dacă a consumat alcool la petrecere.” „La naiba, credeți că asta e grija mea acum? Nu știu, probabil, la cum o știu eu pe Jamie. Merge, pardon, mergea la petreceri ca să se distreze. Acum, e rândul vostru să-mi spuneți ce știți despre accident, vă rog. Gândul la ea nu mi-a dat pace orele astea. Vă rog, dacă mi-ați putea spune ceva, orice...”

„Noi am fost sunați de către un alt șofer, care s-a nimerit să treacă pe la locul accidentului la cam o oră după ce s-a produs. Mașina era la trei metri de șosea, răsturnată, cu fundul în sus, copacul de pe marginea drumului era smuls, iar dumneaei... pentru dumneaei era prea târziu, oricât ne-am fi chinuit.” „Înțeleg. Am să vă rog să plecați”, spuse Marco cu vocea tremurândă, abia înăbușindu-și lacrimile. „Desigur. Aveți nevoie de timp. Dacă mai aveți nevoie de ceva, v-aș ruga să ne sunați.”

Marco încuviință din cap, dar știam că nu avea de gând să-i mai sune. Cele două costume sobre ieșiră din apartament. Marco se ridică și se duse tremurând la dulăpiorul nostru cu alcool. Scoase o sticlă și se așeză la loc pe canapea, șoptind ceva, dar nu auzeam ce. Șoapta lui se transformase încet într-un murmur. Eram prea bulversată că să mă apropii să deslușesc ce îngăima. Nu era posibil... nu se putea să fiu moartă. Groaza mi s-a cuibărit în suflet. Cum adică, moartă? E imposibil. Am mai citit povești de groază de genul ăsta, am mai văzut filmul acela, „Ghost”, dar nimic mai mult. Era ceva imposibil până la urmă, nu? Trebuia să fie... De ce tocmai mie? Și, dacă sunt moartă, de ce sunt încă în apartamentul ăsta îmbăcsit din California, obligată să iau parte la suferința sfâșietoare a lui Marco, care-și înecă amarul în băutură și caută răspunsuri la fundul paharului? Ăsta trebuie să fie stadiul de negare. Sunt într-adevăr moartă. Doar n-o fi angajat

Marco doi polițiști să se prefacă, că logodnica lui a murit într-un accident de mașină. Săracul tata... cum o să primească vestea? Vreo carte poștală? „Hei, Fred, fata ta a condus sub influența alcoolului și a făcut niște tumbe cu mașina. Ai de plătit la înmormântare, nu glumă. Pupici însoriți de aici din California, bătrâne!” Gândul ăsta îmi tăie genunchii. Săracul tata, când vorbisem cu el ultima oară? Să fie acum o lună? Sau de ziua mea? Ce fiica oribilă sunt! Sau mai bine zis am fost.

Problema, când am conștientizat ce s-a întâmplat, și anume că nu mai sunt printre cei vii, a fost că am știut că nu mai pot schimba nimic. Nu mai pot să-mi cer scuze fetei din banca a 2-a de la chimie că i-am lipit gumă în păr, nu mai pot să-mi cer scuze lui Marco că am uitat de aniversarea noastră de 6 luni, Oliviei că nu i-am dat niciodată înapoi cămașa aceea bleumarin, omului de la coadă de la magazin că l-am înghiontit și înjurat pentru că s-a băgat în față. De aici nu mai poți schimba nimic. Și îți amintești tot. Îți amintești fiecare lucru rău, trimis parcă să te chinuie, căci nu mai poate fi reparat. Așa că, luați aminte la ce vă spun: purtați-va ca și cum fiecare om pe care-l întâlniți o să moară la miezul nopții!

Cât timp am fost pierdută în propriile-mi gânduri, vremea de afară se înrăutățise. Acum vântul bătea nemilos, frunzele smulse din copaci se învârteau nedumerite prin aer, iar norii se adunaseră pe cer, înnegrindu-se. Marco își luă geaca de fâș, o umbrelă, sticla și plecă din casă. Nici nu se obosi să încuie ușa. Am pornit după el, dar fără să vreau. Era ca și cum n-aș fi avut de ales, ca și cum aș fi fost lipită de el printr-o forță mai presus decât noi. L-am urmat o bună bucată de vreme până să-mi dau seama unde mergeam. Mergeam pe deal... locul meu preferat. Tot drumul am fost supusă chinului de a-l vedea pe logodnicul meu suferind. Sughita și plângea și înjura și se întreba cu ce-a greșit. Ajunși în vârful dealului, se aruncă în genunchi cu mâinile spre cer și un strigăt de durere se auzi cu ecou, probabil că se auzise în tot orașul. M-am dus lângă el vrând să-l alin, să-l mângâi, dar mi-am dat apoi seama că el nu mă simte, nu știe că sunt lângă el acum. Vântul bătea gata să-l doboare, dar pe el nu-l interesa. Voiam să-i zic să fie fără grijă, că sunt bine, să se ducă acasă și să-și vadă de viață, dar nu puteam să fac nimic. Eram neputincioasă. Începuse să plouă încet, mărunț, apoi furtuna se întetă. Marco deschise umbrela, care fu însă rapid smulsă din mâinile sale care tremurau. M-am așezat în genunchi lângă el și i-am cuprins brațul. Știam că nu mă poate simți, dar o parte din mine spera că poate totuși se va întoarce, mă va privi în ochi și se va pune pe picioare. Dar asta nu se întâmplă. Acum, că ploaia se întetise, lacrimile lui nu se mai observau. Ne-am uitat neputincioși la apus, cum făceam cu doar câteva seri înainte să se schimbe atâtea.

O lume ca oricare alta

IOANA POPESCU

Ceasornicul tună ora 10, zisă și ora C, iar ecoul său răsună până la periferia Gropii. Închid repede cartea pe care o citeam ghemuit și o ascund înapoi sub grinda șubrezită a podelei, acolo unde dormitau câteva cărțile pe care le-am clepto-găsit. Arunc o ultimă privire înspre podea și pornesc grăbit spre măruntaiele Gropii, spre Piața ruginită. Dintr-odată, articulația îmi scârțâie bizar, apoi înțepenește. Mii de piulițe și bormașini! Fix acum m-a găsit tablomatismul! Cu piciorul pe jumătate în aer, îmi deschid carcasa și înșfac uleiul care în scurt timp îmi curmă poticneala.

Curând ajung în Piață și mă grăbesc la Avizier să văd unde sunt repartizat azi. Sper să fac de mâncare la Tomești, ei au o bibliotecă a-ntâia. În cealaltă parte a Pieței, pavată cu marmură îngălbenită care probabil fusese de la vreo sala somptuoasă de bal, trona Ceasornicul. Limba mare și roșie era acum oprită la ora C, și, deși soarele nu se prea vedea prin cerul cenușiombăcsit, Ceasornicul reușea cumva să-și arunce umbra peste Piață și peste Trapă.

Într-un târziu, reușesc să ajung la Liste și să aflu că nu sunt angajat niciunde. Azi, totuși, parcă aș fi vrut să merg la vreo familie cu multe cărți. Țin minte cum odată am fost pus să fac prânzul pentru o familie. Era o zi răcoroasă de primăvera, iar pe mine mă puseseră să șterg praful din „bibliotecă”, asta înainte să-și împacheteze prânzul și să plece la munte. Le e scârbă să ne vadă și de-aia au și făcut un loc în care să stăm când nu au nevoie de noi. În orice caz, am intrat într-o sală cu pereții făcuți din rafturi pline de dungi colorate, iar atunci când am descoperit ce erau acele linii multicolore am fost cât se poate de mirat. Din curiozitate (lucru bizar) am luat una dintre ele, pe care scria „Carte de povești”. Era plină cu ilustrații și pe alocuri era presărat niște scris. Până să-mi dau seama, devorasem deja tot rândul. Nici măcar nu aveam habar că știu să citesc. Și așa, din camere ca aceea mi-am alcătuit mica mea bibliotecă subterană.

Înapoiindu-mă în prezent, pornesc spre văgăuna mea, hotărât să termin cartea. Și, de asemenea, notă pentru sine, de căutat un nou loc în care să citesc nestingherit. Dintr-odată, trecând pe o alee lăturalnică, mă hotărâsc să o iau la dreapta pe un drumuleț acoperit aproape în întregime de gunoaie și fiare vechi. Sub un maldăr de jeg și cartoane, zăresc o mică crăpătură. Întrezărind o posibilă ascunzătoare, îmi croiesc o cărare insesizabilă, apuc ușa și pătrund înăuntru. În fața mea se conturează niște scări degradate pe care încep să le urc. Nimic nu m-a pregătit însă pentru ce am găsit la capătul lor.

Un întreg etaj al acelei clădiri părăsite s-a deschis în fața mea, năpădit de buruieni într-un fel aproape artizanal, și amintindu-mi de locurile descrise în cărți ca fiind „jungle”. Lucrul cel mai dubios stătea sub geamul spart. Era o roboțică. Citea. O mâncărime ciudată a apărut în interiorul carcasei mele ruginite, mâncărime ce sigur nu era de la tablomatism.

Nereușind să articulez ceva, mă holbez preț de câteva clipe. Are o... parcă are așa, o aură... pașnică. Nici măcar nu mă observă. Brusc, de parcă mi-ar fi auzit gândurile, roboțica îmi simte prezența și închide alarmată cartea, începând să se bâlbâie și să se justifice, lucru pe care roboții NU îl fac:

– Eu... eu nu făceam decât... eu nu făceam nimic! Pe bune, chiar nu. Te rog!

– Stai! Nu, oprește-te! Și eu citesc, conchid eu disperat.

Parcă îi și văd roțițele mișcându-se. Nu prea mă crede.

– Serios?, întreabă ea sceptică.

– Da. Doar căutam un loc unde să pot citi, recunosc eu.

După un timp în care mă studiază cu ochii mijiți, se destinde și îmi zâmbește larg.

– Pariez că, dacă ai fi fost om, ai fi roșit acum, îmi spune râzând complice.

Trebuie să recunosc că, în inexistenta mea interacțiune cu alți roboți, nu mai văzusem pe cineva atât de franc. Era adevărat: simțeam o oarecare fierbințeală la nivelul obrazilor. M-am bâlbâit incurcat, îndeajuns de mult încât să începem o conversație: ce citești, când ai început, cum, unde (și tu tot la Collinși?!), autorul preferat; chestii banale care ne fascinau pe amândoi. Apoi am trecut pe făgaș mai filosofic, Nina (așa o chema) mărturisindu-mi că ar vrea să devină om, că singura diferență dintre noi și ei o fac emoțiile pe care zicea ea că sigur le puteam căpăta dacă citeam! Nu suporta că nu putem să alegem ce vrem să facem, că nu avem liber arbitru și alte alea. Ea voia mai mult! Eu voiam doar s-o privesc.

Dar într-un sfârșit a trebuit să zic și eu ceva, așa că am bâiguit că mă simt ușurat că mai există altcineva care citește și că mi-ar plăcea să fie mai mulți. (Nu i-am spus însă că nu prea eram de acord ca noi să fim niște ființe așa de... ca oamenii).

– Ce? De ce te uiți așa la mine?, întreb eu, îngrijorat.

– Asta e! Soluția e cititul! Trebuie să citească și ceilalți. Trebuie să simtă, să roșească, să îndrăgească (Sfântă șurubelniță! Cum și-a dat seama?!), să fie enervați, triști, fericiți. Trebuie să trăiască!

Și așa a început traficul nostru de cărți. La început, virusam câte un singur robot în timpul în care nu mergeam în oraș și nu luam cărți din bibliotecile oamenilor. Planul s-a răspândit prin toată Groapa. Acum, parcă, pe lângă rațiune, roboții căpătau și simțire, la propriu și la figurat.

Nina, însă, nu era pe deplin mulțumită. Personalitatea ei se definea cu fiecare carte citită. Era năbădăioasă, revoluționară și nu se mulțumea cu puțin. Așa că într-o seară, s-a hotărât să facă un lucru radical. S-a decis să dezactiveze Ceasornicul (mi-a spus că găsisese ea odată panoul de control).

Am auzit zdrăngănitul metalului înainte s-o zăresc. Citeam într-o pivniță cu ajutorul unei lanterne. Nina dă buzna și-mi șoptește gâtuită: Vin! Oamenii! În timp ce îmi povestește ce-a făcut, pot să-i văd teama în ochi. Deci, până la urmă, teoria ei, a sentimentelor, funcționa. Ascult atent și ignor nesăbuința de care a dat dovadă. Gândind repede, o iau de mână și îi spun că trebuie să plecăm de aici. Ieșim afară și fugim, nu știm încotro, doar fugim ca niște Bonnie și Clyde metalici de la locul crimei. Deodată, aud o pocnitură puternică și, deși niciodată nu simțisem ceva, o durere surdă se răspândește în picior. Mă prăbușesc, neștiind ce m-a lovit și imediat o aud pe Nina țipând și apoi prăbușindu-se la pământ lângă mine. Privindu-mă disperată, își deschide carcasa perforată înăuntrul căreia se vede o inimioară care pare să nu mai aibă aer pentru o altă bătaie. Dar nu poate fi adevărat! Mă uit în ochii Ninei și văd o încuviințare mulțumită, înainte ca privirea să-i devină pustie. Apoi, simt două mâini pe umărul meu și nimic altceva.

Ceasornicul bate ora 1, zisă și ora D. În Piață, roboții se îngrămădesc la Avizier. Departe de toată hărmălaia, un robot în scaun cu roțile înaintează încet, murmurând diferite cuvinte dintre care unul pe un ton distinct: Nina. Toți locuitorii Gropii știu că era cam dus de la o vreme. Și unii dintre ei știu și de ce. Săracul de el, mai poate doar să șteargă praful. Este neputincios, dar știe că trebuie să rămână vigilent. Știe că trebuie să facă ceva, să schimbe ceva. Doar că nu-și poate aminti ce.

Autografe și dedicații între fete

OREȚETĂ DE SUCCES:

de Ioana.
Și Iliea
(Bomboane dulci cu
miere)

DIAMANT

și

FLOAREA
SOARELUI

av

O

rafinată

REDUCERE

In anul școlar

Pustiu .

Drumul

NOU

spre

MUNTELE DE BRÂNZĂ

imaginat

De

povești

trăsnite

SĂ FACĂ

Treizeci

de

sărbători

de

succes

educat.

CHEMAREA

e

un

NOU

dosar

MODERN

necesar

PENTRU

SEARĂ

COLORAREA

Lui

iv

TEHNOLOGIE

ÎN

JUNGLA URBANĂ

ACADEMIA MOTANOV

Ateliere creative pentru copii și tineri

www.motanov.ro